

1. Потребами економічних відносин, що склалися при наявності приватної власності, поділу праці, товарного виробництва і обороту; необхідністю закріплення економічного статусу товаровласників, забезпечення для них стійких і гарантованих економічних зв'язків, умов для економічної самостійності.

2. Необхідністю підтримувати стабільність і порядок у суспільстві в умовах поглиблення та загострення соціальних протиріч і конфліктів.

3. Організацією публічної влади, відокремленої від населення та здатної санкціонувати звичаї, встановлювати юридичні норми і забезпечувати втілення їх у життя.

4. Перетворенням людини на відносно самостійного індивіда. Не можна шукати право там, де немає поділу колективу (роду, племені) на окремих суб'єктів, де індивід не є відокремленою особою, що усвідомлює можливості (свободи), які утворюються в процесі розвитку суспільства.

Таким чином, ми розглянули основні причини і етапи виникнення права від найдавніших часів до сьогодення. Варто також зауважити, що саме вивчення історії походження права дає реальну можливість глибше усвідомити значення його функцій та роль у житті людини. Більше того, кожен юрист-професіонал повинен бути компетентним у цьому питанні.

Література

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права / О.Ф. Скакун. – Київ: Правова єдність, 2010. – 518 с.

2. Венгеров Г.Б. Походження права. Загальна теорія: Курс лекцій / Г.Б. Венгеров. – М. Новгород, 2003. – 355 с.

3. Алексеев С.С. Держава і право: Початковий курс / С.С. Алексеев. – М., 1996. – 331 с.

УДК 341.9:001.891 (043.2)

Череватюк В.Б., к.і.н., доцент

Геронтьєва А.І., студентка,

Навчально-науковий інститут неперервної освіти,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОЦЕСИ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ У СФЕРІ ПРИВАТНОГО ПРАВА КРАЇН-ЧЛЕНІВ ЄС

У контексті зближення правопорядків України і ЄС дана проблематика набирає особливих, стрімких обертів. Так, особливо слід звернути увагу на факт підписання, фактичного змісту і правових наслідків Угоди про асоціацію України з ЄС. Поза всяким сумнівом, визначальною характеристикою сучасного розвитку права є процес інтеграції правових систем під впливом процесів глобалізації. Процеси

глобалізації, які спостерігаються практично у всіх сферах правового життя суспільства, найбільш явно виявляють себе в сфері приватного права, яке тісно пов'язане з економічною модернізацією нашої держави.

Світова фінансова криза показала, що створення глобальної економічної системи, що дозволяє ефективно попереджати подібні катаклізми, можливо тільки методом зближення і взаємопроникнення правових систем економік світу. Крім того, формування єдиного правового простору необхідно для забезпечення потреб торгового співробітництва, що протікає на тлі збільшення частки зовнішньоекономічних угод, що укладаються між суб'єктами приватного права. Цим пояснюється поява і зростання числа нових юридичних конструкцій у вітчизняному цивільному і підприємницькому законодавстві, що відповідає інтересам ринкової економіки. У приватному праві держав Євросоюзу, яке внаслідок глобалізації отримало транснаціональний розвиток і знайшло складний, тісно пов'язаний з процесами зовнішньоекономічного співробітництва характер, стали спостерігатися колізії, що утрудняють сучасну торговельну діяльність. Національне законодавство було змушене перейти на шлях реформування, модернізації відповідно до світових тенденцій до глобалізації, яка в сфері права вимагала в першу чергу вироблення уніфікованого підходу. Причому важливість, необхідність і неминучість уніфікації права розумілася не тільки господарюючими суб'єктами, а й державою, яке змушене було стати активним учасником вироблення єдиних способів подолання наявного різноманітності. Для цих цілей створюються спеціальні органи, покликані відшукати можливість для зближення і забезпечити взаємодію між різними системами приватного права.

У світі почався процес зближення транснаціональних корпорацій з різними державами, який спричинив за собою необхідність створення відповідної правової бази. Так почалася глобальна правова уніфікація, що стала неминучим і закономірним процесом. Законодавство ЄС у галузі приватного права починає з'являтися у 1980-ті роки, особливо в області споживчого договірної права. Тим не менш, через внутрішньо-ринковий характер Компетенцій ЄС у цій галузі, законодавство досі вирішує лише окремі питання, такі як несправедливі умови, укладення договорів поза офіційними офісними приміщеннями або прострочені платежі. Вплив цих секторальних заходів на узгодженість національних систем приватного права призвів до занепокоєння. Деякі експерти запропонували прийняти горизонтальну систему («Європейський цивільний кодекс»), щоб відновити узгодженість приватного права, але вже на всеохоплюючому рівні ЄС. Тим не менш, ця ідея була піддана різкій критиці з боку інших дослідників [1; 132]. Законодавчий орган ЄС був не єдиною зацікавленою стороною, що бере участь у «європеїзації» приватного права. Помітну роль зіграв Суд ЄС, який іноді навіть називають «двигуном» приватного

права ЄС. Нарешті, особливістю цієї галузі права є активне залучення вчених, які підготували численні витяги з Європейського приватного права [2].

Незважаючи на те, що директиви, регламенти та прецедентне право Суду ЄС створили «острівці» уніфікованого приватного права ЄС у «морі» національних приватних законодавств, вчені з 1980-х років виступали за горизонтальний підхід шляхом прийняття «Європейського цивільного кодексу». Європейський парламент (ЄП) виступив з конкретним проханням про розробку і прийняття такого кодексу у двох резолюціях (1989 і 1994) [3], [4]. Тим не менш, в той час як ідея такого кодексу була передбачена у Комунікації з європейського договірного права (2001) [3], запуск процесу широких громадських консультацій з проблем, що впливають з відмінностей між контрактним законодавством країн. Компаративні аспекти приватноправових досліджень членів, та з потенційних дій у цій сфері був відкладений, про що свідчить подальша комунікація з Європейського договірного права та перегляду правових норм (2004) [4]. Незважаючи на це, Комісія прийняла ідею розробки загальних рамкових стандартів, задуманих як «інструментарій» для законодавства ЄС у галузі приватного права, а також прийняла «факультативний інструмент» в області приватного права. Європейський парламент дав згоду на підтримку ідеї факультативного кодексу у резолюції, прийнятій у 2011 році. Питання, чи потрібен ЄС Цивільний кодекс для регулювання уніфікації приватного права між усіма країнами членами було предметом численних дискусій. Прихильники ідеї стверджують, що це призведе до збільшення ефективності ринку шляхом усунення юридичних бар'єрів для бізнесу, споживачів і правників.

Опоненти вказують, що уніфікований текст буде об'єктом різних правових інтерпретацій національними судами, в результаті чого єдність приватного права в Європі стане лише ілюзією. Вони також стверджують, що приватне право, пов'язане з національними правовими традиціями і культурами, повинне дотримуватися в ЄС, а не замінюватись єдиним законодавством. Тим не менш, цей підхід піддається критиці за приховування основних економічних, політичних та соціальних проблем, які часто більш значимі (наприклад, німецький споживач потребує захисту як споживач, а не як німець). Інші додають, що у Європі немає спільної мови через те, що не існує Верховного суду приватного права, який міг би забезпечити однакове застосування норм, і що європейська правова наука не є ще достатньо розвиненою. Таким чином це питання і до цього часу залишається дискусійним.

Література

1. Европейский Союз: основополагающие акты в редакции Лиссабонского договора с комментариями / отв. ред. С.Ю. Кашкин. – М.: ИНФРА-М, 2013. – 698 с.

2. REGULATION (EU) No 650/2012 OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 4 July 2012 on jurisdiction, applicable law, recognition and enforcement of decisions and acceptance and enforcement of authentic instruments in matters of succession and on the creation of a European Certificate of Succession [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.europarl.europa.eu/webnp/webdav/site/myjahiasite/shared/ICMs/2013>.

3. Principles of European Contract Law Parts I and II ed. Ole Lando and Hugh Beale, The Hague, London and New York: Kluwer, 2000. – 610 p.

4. Principles of International Commercial Contracts 2nd edition, Rome: Unidroit, 2004. – 385 p.

УДК 340.13+371.31(043.2)

Шапенко Л.О., асистент,
Тараненко А.О., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЗАКОНОДАВЧІ НОВАЦІЇ У СФЕРІ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Прийняття 05 вересня 2017 року нового Закону України «Про освіту» стало підґрунтям для подальшого розвитку системи освіти України, адже в ньому закріплюється право громадян на освіту впродовж життя шляхом здобуття не лише традиційних видів формальної освіти, а і неформальної та інформальної [1].

Досить актуальним є розгляд питання про неформальну освіту, як нової освітньої інституції, яка на сьогодні все більше набуває популярності та стає одним із чинників інноваційних перетворень у суспільстві. Це зумовлено тим, що доволі часто у традиційній системі освіти людина, яка дотепер вважала, що отримала блискучу освіту і може не боятися за своє майбутнє, опиняється у ситуації, коли отримані нею знання застарівають, а сучасні професійні кваліфікації та вимоги працедавця вимагають поглиблення існуючих знань та набуття нових навичок. І як результат, людина звертається до нетрадиційних форм освіти, зокрема до неформального навчання, з метою набуття нових компетенцій, необхідних для соціально та економічно активного громадянина.

Дослідження проблеми неформальної освіти займає значний період у розвитку освітньої системи. Оскільки першу згадку про «неформальну освіту» датують 1968 роком, коли зміст даного поняття було викладено в книзі американського педагога й економіста Філіпа Кумбса під назвою «Світова освітня криза: системний підхід». В Європі перші формати неформальної освіти в їх сьогоденішньому розумінні з'явилися у Швеції. Проблеми із розумінням важливості та ефективності неформального